

ÍNDEX

Pròleg, de Ramon Pardina	7
Resurrecció, de Jordi Masó Rahola	11
A lavanda ten o aroma da brisa dos soños (L'espígol té l'aroma de la brisa dels somnis), de Marta Amigo i Olmos	19
Lookingforyou.com, de Joan Boher Frigola	31
Rèquiem, de Neus Bonet Farran	41
Molta merda, d'Elies Campmany Pons	49
Amor als 13, de Lluís Carbó Arribas	59
La caiguda o l'art dels trapezits, d'Ana Carrión Nos	69
Tres tristos tràngols a Les Deux Magots, de Miquel Darnés i Cirera	75
Ma(i)ls d'amor, d'Octavi Egea Climent	87
Pantone, de Narcís Juanola Roura	99
La meua taula, el meu territori, de Maite López Farell	107
Festa major, de Núria Martí Constans	115
El foc més antic del món, de Carles Navarrete Canals	127
El complot Newton, de Miquel Pascal i Pujadas	137
Fages, l'aprenent, de Joan Pinyol Colom	147
Irina i el transsiberià, de Xavier Serra Guasch	159
L'agència, de Núria Torres Molet	167
Índex d'il·lustracions	177
Premis Vent de Port (1994-2011)	178
Autors del Vent de Port (1994-2011)	179

PRÒLEG

Un bon conte

Hi havia una vegada un conte que no sabia si volia continuar sent un conte. Sempre ho havia estat, i fins ara ho acceptava amb la resignació de qui no s'ha plantejat mai la seva condició ni vol aspirar a més a la vida, però últimament havia sentit que hi havia altres gèneres i, fins i tot, que alguns d'ells gaudien d'una consideració més gran. Ell estava cansat que el confonguessin sovint amb un conte infantil (no tenia res en contra d'aquest gènere, simplement no era el seu públic; si fos americà, pensava de vegades, i es digués *short-story* no el tindria, aquest problema), que el prenguessin com un exercici d'iniciació per als que comencen a escriure, o d'haver-se d'ajuntar sempre amb uns quants més per poder fer-ne un recull. Potser si s'afegís unes quantes pàgines més, per aquí i per allà, es podria convertir en una novel·la. El llegiria més gent, això segur (només un selecte grup de privilegiats, en el cas dels contes, passen a formar part dels clàssics o de la memòria col·lectiva com "Continuidad en los parques", "El retrat oval" o "El dinosaurio"). Però quin tipus de novel·la podria ser? Una novel·la històrica? Una novel·la rosa? Una novel·la negra? Per què totes les novel·les havien de tenir un color? Però, ben mirat, si com deia Joan Fuster de tota novel·la sempre en sobra la meitat, quantes pàgines no sobriarien a un conte allargassat com de ben segur seria ell en el seu cas? I si fos menys ambiciós i es convertís en una *nouvelle*? Però no seria llavors, més aviat, ni una cosa ni l'altra? I si anés pel camí contrari? En lloc d'afegir paraules, treure-se'n. Potser es podria contraure i contraure, com l'univers

abans de crear-se, fins a quedar-se convertit en un poema. Però un poema, en realitat, és molt més que això. Tindria ell el talent suficient per ser-ho? En sabia prou, de jugar amb el llenguatge? I el que és més important: de jugar-hi amb propietat i estil? I si tractés de ser un assaig? Només caldria mirar endins seu el missatge que contenia, la idea de fons, i explicitar-la convenientment, desenvolupar-la de manera que es pogués acabar convertint fins i tot en un llibre d'autoajuda. Però de debò era aquest el seu propòsit? Ajudar la gent? Serviria per a allò? Quin era el missatge que hi havia dins seu, tanmateix? No es tractava d'un missatge ambigu, diferent en funció de qui el tenia a les mans? I no era millor que fos així? Quin era el seu sentit, doncs? Divertir? Per divertir ja hi havia els acudits, els programes de televisió, les discoteques... Va començar a repassar els ingredients que, segons li havien dit, havia de tenir si volia ser un bon conte i va pensar, per exemple, en un final sorprenent com el del conte que dóna nom a aquest recull, "Resurrecció". Però no era indispensable, també podia tenir un to poètic i més evocador, com el de "A lavanda ten o aroma da brisa dos sonhos (L'espígol té l'aroma de la brisa dels somnis)" —a banda d'un títol llarg, com es pot comprovar. N'hi ha també que poden ser fantàstics tot i estar basats en personatges històrics com "El complot Newton", que juguen amb l'estructura del relat com "Pantone", "Tres tristos tràngols a Les Deux Magots" o "ma(i)ls d'amor", costumistes com "La meva taula, el meu territori", "Molta merda" o "Festa major", basats en la força del diàleg com "Lookingforyou.com" i, en general, hi poden haver contes que es llegeixen amb plaer pel sol fet que funcionen i estan ben escrits, com "Rèquiem", "Amor als 13", "La caiguda o l'art dels trapezis", "El foc més antic del món", "Fages, l'aprenent", o ens expliquen una història amb la qual, d'una manera o d'una altra, ens podem identificar com "Irina i el transsiberià" o "L'agència". Tots contes ben bastits i perfectament diferents els uns dels altres. Llavors s'adona que alguna cosa bona deu tenir ser un

conte si n'hi ha tants i tots a la seva manera; això sí, amb una única exigència en comú: que funcionin. Amb això, que sembla senzill, n'hi ha prou. Imbuït per aquesta consciència, doncs, comença a estar content de sentir-se un conte. Curt, limitat, de vegades ambigu, contradictori, juganer, incomplet, que fa servir la tècnica de l'iceberg o explícit, intranscendent, surrealista, poètic, humorístic, irònic, fantàstic, reflexiu, melancòlic, absurd, clàssic, sorprenent, però un bon conte al cap i a la fi. Però just com més content està de ser-ho, el conte s'adona que ha deixat de ser un conte i —ironies del destí— s'ha convertit en un pròleg, el pròleg d'aquest llibre.

RAMON PARDINA
Desembre de 2011

RESURRECCIÓ

Jordi Masó Rahola

Granollers, 1967

*La memòria és l'únic paradís
del qual no podem ser expulsats.*

JEAN PAUL (1763-1825)

A partir d'una edat, el primer que es llegeix del diari és la secció de les necrològiques. Cada matí, tot esmorzant, repasso els noms dels difunts, i quan en trobo algun que desperta una ressonància llunyana —la vibració per simpatia d'una corda de violí— alço la mirada a l'horitzó, arrufant les celles, mig aclucant les parpelles —perquè la memòria també és curta de vista—, i com un sonàmbul em repeteixo aquell nom i cognom, en un esforç per convocar els records que el temps ha anat sepultant. Molt sovint el nom no acaba associant-se amb cap figura concreta i, encara que hi pensi molt, les dues dates entre parèntesis finalment només emmarquen una vida anònima. Però altres vegades, molt a poc a poc, de la boira del passat en va sorgint una fesomia, una frase, un gest.

—En Rovira! És clar! En Rovira! —vaig exclamar el dia que, després d'encaixar les peces del trencaclosques, finalment el meu pensament va evocar la imatge completa d'en Frederic Rovira i Catassús (1928-2009). Aquell dia no vaig haver de fer l'operació matemàtica de rigor: prou que la sabia, l'edat del finat! Vuitanta-un anys, com jo mateix. L'afflicció per la pèrdua no va esvair un cert orgull per haver-lo sobreviscut (un sentiment insensat, d'un esperit competitiu més aviat infantil, però a la meva edat ja em queden poques satisfaccions).

Vaig apressar-me a explicar la notícia a la Carme, encara que ella no l'havia conegut, en Nap-buf. Com es

desprèn del malnom, era el més escanyolit de la promoció, però compensava un físic magre amb una insòlita vitalitat.

—L’hauries d’haver vist, Carmeta: quina empenta, quina energia!

El recordo amb el posat característic de les persones baixes que volen fer-se respectar: el cap sempre ben alt, gairebé tirat enrere, amb la barbata avançada dominant el perfil. D’aquesta manera semblava que mirés els altres des de més amunt. Havia aconseguit que aquell àlies pervers, més que ridiculitzar-lo, l’enaltís, i no era estrany sentir-lo repetir, ufanós: “Jo sóc en Nap-buf!” Era el líder de la classe, l’estudiant més brillant, el vencedor de totes les bregues, el més estimat i el més detestat. En acabar el batxillerat —amb tots els honors— van matricular-lo a la facultat de dret —em sembla— i llavors li vaig perdre el rastre. Però hi pensava de tant en tant, en el Nap-buf i en el seu futur que, segons tots els auguris, havia de ser esplendorós: per a algú com jo, condemnat a continuar la tradició del negoci familiar, amb una vida ensopida, previsible, traçada sobre un paper pautat, en Rovira només podia despertar admiració i un pessic d’envveja.

—No n’havia sabut mai més res, d’ell. Pobre Rovira! —vaig sospirar, brandant el diari. La Carme em mirava amb el mig somriure impassible i etern amb el qual el fotògraf l’havia immortalitzada el dia de les noces d’or. És un dels seus últims retrats, i hi apareix amb una mirada serena i riallera, malgrat que la malaltia que se la va emportar ja la rosegava per dins.

Vaig llegir l’esquela amb deteniment. Era ben lacònica: els familiars i amics pregaven una oració pel repòs de l’ànima del difunt. Enlloc no apareixia, però, la tradicional corrua de noms propis dels afligits. No sé que va decidir-me a assistir al funeral, potser la curiositat, l’avorriment, o el fet de disposar de tot el temps lliure. En Rovira no havia estat pas un amic íntim, i el record que en tenia era difús, però a mitja tarda vaig agafar l’abric i un paraigua —un cel enteranyinat amenaçava pluja— i embolicat amb una bufanda vaig sortir al fred de l’hivern.

Il·lustració de Gustau Chalamanch